അനുഭവം

മുനീർ അഹ്മദ്, കുന്നത്തുപാലം

അന്യഥാചിന്തിതം കാര്യം!

'അന്യഥാ ചിന്തിതം കാര്യം

ദൈവമന്യത്ര ചിന്തയേൽ'

എന്ന് കേട്ടിട്ടില്ലേ? 'നാം ഒന്ന് ചിന്തിക്കുന്നു, ദൈവം മറ്റൊന്ന് വിധിക്കുന്നു' എന്ന്. അല്ലാഹുവിന്റെ അപാരമായ അനുഗ്രഹങ്ങളോർത്താൽ ഇതെത്ര ശരിയാണ്. ഒരിക്കൽപോലും ചിന്തിച്ചിട്ടില്ലാത്ത കാര്യങ്ങളാണ് ജീവിതത്തിൽ സംഭവിച്ചത്. ഓർമകളുടെ ചുരുളഴിച്ച് തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ എവിടെയോ കേട്ടുമറന്ന കഥപോലെ തോന്നുന്നു. പക്ഷേ, നടന്നതെല്ലാം സത്യമാണ്, സത്യം മാത്രം.

മുപ്പത്തിമുക്കോടി ദേവന്മാരെയും, എണ്ണമറ്റ അനാചാരങ്ങളെയും നെഞ്ചിലേറ്റി നടക്കുന്ന ഒരു സമുദായത്തിൽനിന്ന് എന്നെങ്കിലും സ്വയം പറിച്ചെറിയപ്പെടുമെന്ന് കിനാവുപോലും കണ്ടതല്ല. എല്ലാം അല്ലാഹുവിന്റെ 'വിധി'യാണെന്ന് ഇന്ന് ഞാൻ തിരിച്ചറിയുന്നു. ബുദ്ധിവന്ന നാൾമുതൽ ഞാൻ അമ്പലത്തിൽ പോയിട്ടില്ല; വീടിനടുത്തുതന്നെ അതുണ്ടായിരുന്നിട്ടുപോലും. 'ദൈവ'നാമത്തോട് എനിക്ക് ഒരുതരം പുച്ഛമായിരുന്നു. കമ്യൂണിസ്റ്റ് സിദ്ധാന്തങ്ങളായിരുന്നു മനസ്സുനിറയെ. അനാചാരങ്ങളും അനീതികളും നടത്തി അവയ്ക്ക് ന്യായീകരണം കണ്ടെത്താനുള്ള കുറുക്കുവഴിയാണ് 'ദൈവം' എന്ന പദമെന്നും, അങ്ങനെയൊന്നില്ലെന്നുമായിരുന്നു എന്റെ ധാരണ. അത്തരത്തിൽ അക്ഷന്തവ്യമായ ഒരനാചാരം സ്വന്തം തറവാട്ടിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നതു തടയാൻ ശ്രമിച്ചതാണ് എന്റെ ജീവിതത്തിലെ വഴിത്തിരിവായത് എന്ന് പറയാം. അത് അറിയണമെങ്കിൽ എന്റെ കുടുംബ പശ്ചാത്തലം വിവരിച്ചേ മതിയാകൂ.

> **മുപ്പത്തിമുക്കോടി ദേവന്മാരെയും, എണ്ണമറ്റ അനാചാരങ്ങളെയും നെഞ്ചിലേറ്റി നടക്കുന്ന ഒരു സമുദായത്തിൽനിന്ന് എന്നെങ്കിലും സ്വയം പറിച്ചെറിയപ്പെടുമെന്ന് കിനാവുപോലും കണ്ടതല്ല. എല്ലാം അല്ലാഹുവിന്റെ 'വിധി'യാണെന്ന് ഇന്ന് ഞാൻ തിരിച്ചറിയുന്നു.**

വടക്കേ മലബാറിൽ, പ്രത്യേകിച്ച് കണ്ണൂർ, കാസർകോഡ് ജില്ലകളിൽ ഏറെ പ്രചാരമുള്ള ഒരു അനുഷ്ഠാന കലാരൂപമാണ് 'തെയ്യം' (ദൈവം എന്ന പദം ലോപിച്ച് 'തെയ്യ'മായതാകാം). പച്ചമടലും കുരുത്തോലയും കൊണ്ടുള്ള മുടിവെച്ച്, ചുവന്ന പട്ടുടുത്ത്, മേലാസകലം ചുട്ടികുത്തി, കാലിൽ ചിലമ്പണിഞ്ഞ്, കയ്യിൽ വാളേന്തി ചെണ്ടമേളത്തിനൊത്ത് തുള്ളുന്ന തെയ്യങ്ങൾക്ക് പഴയ കാലത്ത് വളരെയേറെ ദിവ്യത്വം കൽപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. (പെരുവണ്ണാൻ സമുദായക്കാരാണ് കൂടുതലും തെയ്യം കെട്ടിയാടുക). ആ മനുഷ്യദൈവങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ ഭക്തജനം കുമ്പിട്ട് വഴിപാട് നടത്തും, സകല ആവലാതികളും സമർപ്പിക്കും. ദൈവമേയില്ലെന്ന് കരുതിപ്പോന്ന എന്നെപ്പോലുള്ളവർക്ക് തങ്ങളെപ്പോലെ മാംസവും മജ്ജയുമുള്ള മറ്റൊരു മനുഷ്യന്റെ മുമ്പിൽ 'ദൈവമേ' എന്ന് പറഞ്ഞ് കുമ്പിടുന്ന ജനത്തോടും ആചാരത്തോടും വെറുപ്പായിരുന്നു. പക്ഷേ, എന്തുചെയ്യാം. എനിക്കോ സുഹൃത്തുക്കൾക്കോ നേർക്കുനേരെ ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. കാരണം, എന്റെ തറവാട്ടിൽതന്നെ മുപ്പത്തിരണ്ട് 'തെയ്യ'ങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു.

കണ്ണൂർ ജില്ലയിലെ പഴമയേറിയ ഒരു നമ്പ്യാർ തറവാട്ടിലാണ് ഞാൻ പിറന്നുവളർന്നത്. പഴമയുടെയും പ്രതാപത്തിന്റെയും സ്മാരകങ്ങളായി ഒരു നാലുകെട്ടും നെടുമുറ്റവും തറവാട്ടു പറമ്പത്ത് മുപ്പത്തിരണ്ട് 'കോട്ട'ങ്ങളും (ചെറിയ കോവിലുകൾ) ഇന്നുമുണ്ട്. കുംഭമാസം 14, 15 തീയതികളിലാണ് തറവാട്ടുപറമ്പത്ത് മുപ്പത്തിരണ്ട് തെയ്യങ്ങൾ കെട്ടിയാടുന്ന തിറയുത്സവം നടക്കുക. അത് നാട്ടുകാരുടെകൂടെ ഉത്സവമായിരുന്നു അന്ന്. കണ്ടകർണൻ, കുട്ടിച്ചാത്തൻ, ഭൈരവൻ, പോതി, വസൂരിമാല, ഭദ്രകാളി, ദാരികൻ എന്നിങ്ങനെ പോകുന്നു തറവാട്ടിൽ കെട്ടിയാടുന്ന 'തെയ്യ'ങ്ങളുടെ പേരുകൾ. തറവാടിനോട് ബന്ധമുള്ള മുപ്പത്തിരണ്ട് 'താവഴി'കളുടെ കുലദേവതകളായിരുന്നു ഓരോ തെയ്യവും. 'തിറ' ഉത്സവം ആരംഭിക്കുന്നതിന് ഏഴുദിവസം മുമ്പ് അഞ്ച് പൊൻപണവും 16 പറ നെല്ലും രണ്ടുകുല പഴവും രണ്ടുസേർ അവിലും മൂന്നിടങ്ങഴി വെളിച്ചെണ്ണയും ചെലവിലേക്ക് ഓരോ കുടുംബവും (താവഴി) തറവാട്ടിലേക്ക് എത്തിച്ചിരിക്കണമെന്ന് നിയമമുണ്ട്. മുപ്പത്തിരണ്ട് കുടുംബങ്ങളും ഒത്തുചേരുന്നത് വർഷത്തിലൊരിക്കൽ നടക്കുന്ന തിറയുത്സവത്തിന്റെ രണ്ട് ദിനങ്ങളിൽ മാത്രം.

1972ലാണ് സംഭവം. ആ വർഷത്തെ ഉത്സവത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഒരു ചടങ്ങ് ആരുമറിയാതെ മുടക്കണമെന്ന് ഞങ്ങൾ തീരുമാനിച്ചു. അതുകൊണ്ട് ഒന്നും സംഭവിക്കാനില്ലെന്ന് ജനങ്ങൾ സ്വയം മനസ്സിലാക്കാനുള്ള അവസരമൊരുക്കുകയായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം. ഉത്സവത്തിന്റെ ആരംഭം കുറിക്കുന്ന ചടങ്ങാണ് 'കോഴിവെട്ട്'. അത് മുടങ്ങിയാൽ ഉത്സവം മുടങ്ങുകയില്ലെങ്കിലും നാട്ടിൽ ദൈവകോപവും അരാജകത്വവും ഉണ്ടാകുമെന്നാണ് വിശ്വാസം. (ഏതെങ്കിലും കാരണത്താൽ ഒരു കർമം മുടങ്ങിയാൽ മറുകർമം ചെയ്ത് പരിഹാരം തേടാമെന്ന് വിധിയുണ്ട്). ആദ്യകർമമായ 'കോഴിവെട്ട്' തടഞ്ഞുകൊണ്ട് തുടങ്ങാമെന്ന്

ഞങ്ങൾ നേരത്തെ തീരുമാനിച്ചിരുന്നു. കുംഭമാസം 13-ാം തീയതി അർധരാത്രി തറവാട്ടിലെ വലിയ വെളിച്ചപ്പാടാണ് ആ കർമം നടത്തുക.

തറവാട്ടുപറമ്പിൽനിന്ന് ഏകദേശം നാനൂറ് മീറ്റർ അകലെ ഒരു കുളമുണ്ട്. കുളക്കടവിലെ ഇലഞ്ഞിത്തറയിൽ കോഴിയെ വെട്ടി ചോരകൊണ്ട് തർപ്പണം ചെയ്ത് തിരികെ തറവാട്ട് മുറ്റത്തെത്തി കാരണവരിൽനിന്ന് ദക്ഷിണ വാങ്ങി അദ്ദേഹത്തെയും കുടുംബാംഗങ്ങളെയും അനുഗ്രഹിച്ച് കഴിഞ്ഞാൽ കാരണവർ കുടുംബനാഥന്മാരോടും നാല് നാട്ടുപ്രമാണിമാരോടും 'ആട്ടം തുടങ്ങാം' എന്ന് മൂന്നുവട്ടം വിളിച്ചുപറയും. തുടർന്ന് മുപ്പത്തിരണ്ട് ആചാരവെടികൾ മുഴങ്ങും. ഉത്സവം തുടങ്ങുകയായി. ആദ്യമിറങ്ങുന്ന 'തെയ്യം' ഭദ്രകാളിയുടേതായിരിക്കും. ഏതെങ്കിലും കാരണത്താൽ 'കോഴിവെട്ട്' കർമത്തിന് ഭംഗം നേരിട്ടാൽ മഞ്ഞളും നൂറും അരിപ്പൊടിയും ചേർത്ത് തയാറാക്കുന്ന 'ഗുരുതി' തറവാട്ടുമുറ്റത്തെ തുളസിത്തറയിൽ തളിച്ച് ഉത്സവം തുടങ്ങാമെന്ന് പരിഹാരമുണ്ട്. ആ വർഷംവരെ അങ്ങനെയൊന്ന് വേണ്ടിവന്നിട്ടില്ല.

'കോഴിവെട്ട്' നടത്താൻ വലിയ വെളിച്ചപ്പാട് തറവാട്ട് മുറ്റത്തുനിന്നും കുളക്കടവിലേക്ക് തനിച്ചാണ് പോവുക. പോകുന്നവഴിയിലും കുളക്കടവിൻെറ പരിസരത്തും ആരുമുണ്ടാവില്ല. വലിയ വെളിച്ചപ്പാട് പോകുന്നതും കർമം നടത്തുന്നതും ആരും കാണരുതെന്നാണ് പ്രമാണം. വഴിയിലുള്ള മാവ് മറഞ്ഞുനിന്ന് കോഴിയും വാളും പിടിച്ചെടുത്ത് ഉടനെതന്നെ അവിടെനിന്ന് കടന്നുകളയണമെന്നാണ് ഞങ്ങൾ തീരുമാനിച്ചിരുന്നത്. പിന്നെയവിടെ നിന്നാൽ പിടിക്കപ്പെടും. ഒരുപക്ഷേ, ഞങ്ങളുടെ ജീവൻതന്നെ അപകടത്തിലാവുകയും ചെയ്യും. നിശ്ചയിച്ച പ്രകാരംതന്നെ ഞാനും കൂടെയുള്ള മൂന്ന് സുഹൃത്തുക്കളും പ്രവർത്തിച്ചു. പിടിച്ചെടുത്ത കോഴിയും വാളും ഞങ്ങൾ തൊട്ടടുത്ത കാട്ടിലേക്ക് വലിച്ചെറിഞ്ഞ് അവിടെനിന്ന് ഓടി. ഇടവഴിയും പറമ്പുമൊക്കെ താണ്ടി ആ രാത്രിതന്നെ സിറ്റിയിലെത്തി മദിരാശിക്ക് വണ്ടിയറി. (ഉത്സവം മുടങ്ങാതിരിക്കാൻ പരിഹാരകർമം ചെയ്തുവെന്നും ഞങ്ങളെ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് തറവാട്ടിലും കുടുംബത്തിലും വിലക്ക് കൽപിച്ചുവെന്നും കുറെ മാസങ്ങൾക്കുശേഷം എനിക്ക് വിവരം കിട്ടി. അതോടെ നാടും വീടുമായുള്ള ബന്ധം എന്നന്നേക്കുമായി മുറിഞ്ഞു).

മദിരാശിയിൽനിന്ന് കറങ്ങിത്തിരിഞ്ഞ് ഞങ്ങൾ മഹാരാഷ്ട്രയിലെ പൂനയിലെത്തി. സുഹൃത്തുക്കൾ മൂന്നുപേരും പട്ടാളത്തിൽ ചേർന്നു. താമസിയാതെതന്നെ എനിക്ക് ഒരു കമ്പനിയിൽ ജോലി ശരിയാവുകയും ചെയ്തു. പിന്നീടുള്ള എൻെറ ജീവിതം ഒരർഥത്തിൽ സുഖകരമായിരുന്നു. മനസ്സിനിണങ്ങിയ ജോലി, തരക്കേടില്ലാത്ത ശമ്പളം, ഇടക്ക് ഞാൻ മദ്യപിക്കാൻ തുടങ്ങി. പിന്നെപിന്നെ അതൊരു ദിനചര്യയായി. പതിനൊന്നുവർഷം അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു. ഒരു ദിവസം നെഞ്ചിൽ കലശലായ വേദന തോന്നി. പൂന മെഡിക്കൽ ഫൗണ്ടേഷൻ നടത്തുന്ന റൂബി ഹോസ്പിറ്റലിൽ ഞാൻ അഡ്മിറ്റ് ചെയ്യപ്പെട്ടു. കോട്ടയത്തുകാരനായ ഡോ. സെബാസ്റ്റ്യനായിരുന്നു ഹോസ്പിറ്റൽ കാർഡിയോളജി വിഭാഗത്തിൻെറ തലവൻ. ആദ്യത്തെ ഒന്നുരണ്ട് ദിവസംകൊണ്ടുതന്നെ ഞാനും ഡോക്ടറും ഉറ്റസുഹൃത്തുക്കളെപ്പോലെയായി. അത്ര ഹൃദ്യമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ പെരുമാറ്റം. എൻെറ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും കേട്ടുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ എല്ലാം ദൈവത്തിൻെറ വിധിയാണെന്നും രോഗം ഭേദമാകാൻ ദിവസേന പ്രാർഥിക്കണമെന്നും ഡോക്ടർ പറഞ്ഞു. ആദ്യമൊന്നും അയാളുടെ വാക്കുകൾ ഞാൻ അത്ര കാര്യമാക്കിയില്ല. വീണ്ടും വീണ്ടും അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഉപദേശം കേൾക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ദൈവമുണ്ടെന്ന് എനിക്ക് തോന്നി. ആ തോന്നൽ വളർന്നുവന്നു. പക്ഷേ, എവിടെയാണ് ദൈവം? ഒടുവിൽ ഒന്നരമാസത്തെ ചികിത്സക്കുശേഷം രോഗം മാറി ഞാൻ ആസ്പത്രി വിട്ടു. ഇനിയൊരിക്കലും മദ്യപിക്കുകയില്ലെന്ന് സത്യം ചെയ്തശേഷമെ ഡോ. സെബാസ്റ്റ്യൻ എന്നോട് വിടപറഞ്ഞുള്ളൂ.

പൂനയിൽതന്നെ തുടർന്നാൽ വീണ്ടും മദ്യപിച്ചുപോകുമോ എന്ന ഭയത്താൽ കമ്പനിയിലെ ജോലി രാജിവെച്ച് 1983 ഏപ്രിൽ മാസം ഞാൻ ദേശാടനത്തിനിറങ്ങി. പുണ്യസ്ഥലങ്ങളെന്ന് പേരുകേട്ട പല ഇടങ്ങളിലും കറങ്ങിത്തിരിഞ്ഞ് 1984ൽ ഞാൻ കോഴിക്കോട്ടെത്തി. മിഠായി തെരുവിലുള്ള ഒരു ലോഡ്ജിൽ മുറിയെടുത്തു. അന്ന് രാത്രി തീരെ ഉറങ്ങിയില്ല. പിറ്റേന്ന് കാലത്ത് അഞ്ചുമണിക്ക് എഴുന്നേറ്റ് പുറത്തിറങ്ങി. മിഠായി തെരുവിൻെറ തെക്കേ അറ്റത്തുനിന്ന് പടിഞ്ഞാറോട്ട് തിരിഞ്ഞ് നടന്നു. കടപ്പുറത്തേക്കായിരുന്നു ലക്ഷ്യം. റെയിൽവേ പാലം കടന്ന് വലിയങ്ങാടിയിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നിടത്തെത്തിയപ്പോഴേക്കും പ്രഭാത നമസ്കാരത്തിനുള്ള ബാങ്ക് വിളി മുഴങ്ങി. ഒരു നിമിഷം, എന്നെ ഏതോ ഒരദൃശ്യശക്തി പിടിച്ചുനിർത്തിയപോലെ തോന്നി. കർണാനന്ദകരമായ ശബ്ദമാധുരി. അതിലെ പദങ്ങൾക്ക് അസാധാരണമായ ഒരാകർഷണ ശക്തിയുണ്ടെന്ന് എനിക്കൊരു തോന്നൽ. മറ്റെവിടെയും അങ്ങനെയൊന്ന് കേട്ടിട്ടില്ല. (അറേബ്യൻ നാടുകളിൽ ബാങ്കുവിളിക്കുന്നത് കേട്ടിട്ടില്ലേ, അതേ ശൈലിയിലായിരുന്നു ബാങ്ക്). 'പുഴവക്ക'ത്തെപള്ളി എന്നാണ് ആ പള്ളിയുടെ പേര്. അവിടെ പക്ഷേ, പുഴയൊന്നുമില്ല. അവിടെനിന്ന് ഞാൻ റൂമിലേക്കുതന്നെ തിരിച്ച് നടന്നു. 'അല്ലാഹു അക്ബർ'. എന്താണാ വാക്കിൻെറ അർഥം? ഞാൻ എന്നോടുതന്നെ ചോദിച്ചു. ദിവസേന ബാങ്ക് വിളി കേൾക്കുക എന്നത് ഒരു പതിവാക്കി. (പ്രഭാതസമയത്തുള്ള പ്രശാന്തമായ നിശ്ശബ്ദതയിൽ ആ ബാങ്ക് വിളി കേൾക്കുമ്പോഴുള്ള ആനന്ദം ഒരാവേശമുണർത്തുന്നതുപോലെ അനുഭവപ്പെട്ടുതുടങ്ങി). പിന്നെ പല മുസ്ലിം സഹോദരങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു. സംശയങ്ങൾ ചോദിച്ചറിഞ്ഞു. വായിച്ചു. ആരാണ് അല്ലാഹു? നബി തിരുമേനിയുടെ ജീവിതം എങ്ങനെയായിരുന്നു? ഖുർആൻ ആരുടേതാണ്? മനസ്സിലാവുന്തോറും അതുവരെയുള്ള ജീവിതം വ്യർഥമായിപ്പോയി എന്ന ചിന്ത മനസ്സിൽ വളരാൻ തുടങ്ങി. ഇനി ബാക്കിയുള്ള കാലം ഏകദൈവ വിശ്വാസിയായി അല്ലാഹുവിൻെറ വഴിയിൽ കഴിയാൻ ഞാനുറച്ചു. കോഴിക്കോട്ടെത്തി നാലുമാസത്തിനുശേഷം 'ശഹാദത്ത് കലിമ' (സാക്ഷ്യവാക്യം) ചൊല്ലി ഞാൻ ഇസ്ലാം സ്വീകരിച്ചു.

1985ൽ കോഴിക്കോട് ടൗണിനടുത്ത് കുണ്ടുങ്ങൽ പ്രദേശക്കാരിയായ ദരിദ്രയായ ഒരു മുസ്ലിം സ്ത്രീയെ ഞാൻ വിവാഹം കഴിച്ചു. ഇപ്പോൾ മൂന്ന് മക്കൾ. സ്ഥിരതാമസം കോഴിക്കോടുതന്നെ. സ്വന്തമെന്ന് പറയാൻ ഒരു നാല് സെൻെറ് ഭൂമിയും അതിൽ പണിതീരാത്ത കൊച്ചുപുരയും മാത്രം. എങ്കിലും ജീവിതത്തിൻെറ വസന്തകാലമാണ് ഇപ്പോഴെന്നെനിക്ക് തോന്നുന്നു. മനസ്സിന് സമാധാനമുള്ള ദിവസങ്ങൾ.

മദിരാശിയിലെ മലയാളി മുസ്ലിംകൾ നടത്തുന്ന 'മലബാർ മുസ്ലിം അസോസിയേഷൻ' എന്ന സംഘടനയുടെ ആറ് ബ്രാഞ്ച് ഓഫീസുകളിൽ ഒന്നിൻെറ മാനേജരായി നാലുവർഷമായി ഞാൻ ജോലി ചെയ്തുവരുന്നു. ഇത് അല്ലാഹുവിൻെറ വിധിയല്ലാതെ മറ്റെന്താണ്? ഇവിടെ ഈ വരികൾക്ക് പ്രസക്തിയേറുന്നു. 'അന്യഥാ ചിന്തിതം കാര്യം. ദൈവമന്യത്ര ചിന്തയേൽ!'